

Народна приказка.

Единъ баща и една майка имали седемъ сина, голъми немирници, но не сж и всички дъца такива, отъ луди по-луди?

Тѣ поискаха да иматъ и едно момиченце. И много се зарадваха, когато имъ се доби момиченце. Но то бѣше толкова слабичко, щото не изглѣждаше, че ще остане живо. Тогава тѣ наченаха да го кръстятъ, както му е редътъ, и сами го кръстиха. Тѣ изпроводиша момчетата да донесатъ стомна вода отъ кладенеца. Но момчетата се зазѣпаха и играха, догдѣто най-сетнѣ стомната имъ падна въ кладенеца.

Тѣ не смѣха да се върнатъ у дома, та не бързаха.

У дома баща имъ и майка имъ изгубиха търпѣние да ги чакатъ. Бащата каза: „навѣрно пакъ вършатъ нѣкакви лудории. Да даде Богъ да се прѣобърнатъ тия нехранимайковци на гарвани“.

Щомъ изговори бащата тия думи и въ въздуха се чу шумъ и надъ главитѣ имъ захвърчаха седемъ черни птици. Нѣколко кржга направиха тѣ въ стаята и изхвъркнаха прѣдъ прозореца. Тѣ бѣха нашитѣ момчета.“ извика майката и взе да плаче. Но вече не можаха нито клетвата да си взематъ назадъ, нито дъцата си да избавятъ.

Едничката утѣха въ голѣмата имъ скръбъ бѣше малкото имъ момиченце, което се поправи и взе да расте. Противъ всѣка надежда, то бѣ хубаво и съ здравъ умъ надарено.

Малката незнаеше, че по-рано е имала братчета и само случайно чу еднажъ у съсѣдитѣ да се говори за това. Тѣ казваха че е грѣхота, гдѣто нейнитѣ млади братя се изгубиха.

И тя бърже се върна у дома си, Тя попита родителитѣ си, дали е имала братя и какво е станало съ тѣхъ, та съсѣдитѣ имъ ги съжालяватъ? Родителитѣ ѝ не искали да ѝ кажатъ истината.